

Ik ben San-Ho, geboren in (alles 'vermoedelijk') Masan, Z-Korea, 1970 en in België geadopteerd op 3 jarige leeftijd. Ik ben werkzaam als diensthoofd van de Grafische dienst van het Instituut voor Tropische Geneeskunde, en als fotograaf/grafisch ontwerper in zelfstandig bijberoep.

Ik heb 3 kinderen en zet me in de tijd die rest in voor Triobla als voorzitter en als coördinator van het project www.geadopteerd.be.

Als men zegt dat geadopteerden 'een rugzakje' hebben, dan kan ik u verzekeren dat ik er al een aantal goed gevulde met me meedraag.

Na m'n eerste adoptie werd ik na 9 maanden alweer verplaatst naar een ander adoptiegezin. Dat liep echter ook niet goed af. Op 17 jaar ben ik het huis ontvlucht... op zoek naar iets 'menschlijkers'. Via opvangcentrum, observatiecentrum, pleeggezin en tehuis heb ik dan mijn plekje gezocht en uiteindelijk ook gevonden.

Tot u spreekt dus geen 'gefrustreerde' of ongelukkige medemens. Integendeel, mijn levenservaringen hebben me gesterkt en ik draag ze mee als waardevolle bagage om er iets positiefs en constructiefs mee te doen.

Vandaar ook mijn interesse en inzet voor zinvolle organisaties als Triobla en aanverwante projecten.

Als geadopteerde, voorzitter kunnen/mogen zijn van een organisatie die werkzaam is in zowel het voor- als natraject van adoptie zie ik dan ook als een voorrecht. Deze functie maakt het namelijk mogelijk om vanuit mijn ervaring als geadopteerde, mee aan het roer te kunnen staan van een belangrijk orgaan binnen de Vlaamse adoptiesector en zo ook de stem van de geadopteerde te kunnen laten horen. Want laten we wel wezen, de geadopteerde is en blijft de sleutelfiguur in het grote adoptieverhaal, maar zorg voor de rol/bekommernissen van de adoptieouders en de afstandsoouders blijft eveneens cruciaal: de 'adoptiedriehoek' dus.

Ik wil mij dan ook samen met Triobla voor 100% inzetten dat:

- **als** adoptie plaatsvindt, dit op een verantwoorde manier gebeurt, ook via correcte informatie en degelijke voorbereiding;
- dat adoptie enkel en alleen gebeurt als dit in het belang van het kind is;
- dat er toegankelijke en professionele nazorg voorzien wordt en dit voor alle 3 de partijen uit de adoptiedriehoek;
- dat we de fundamentele discussies over adoptie niet uit de weg gaan.

Mijn naam is Roos en ik ben een afstandsmoeder:

Maar ben ook een moeder op afstand. Tevens ben ik pleeg/stiefmoeder en in deze hoedanigheden ook oma.

Toen ik 15 was raakte ik zwager van mijn vriend (24). Ik kom uit een gezin van 3 meisjes, waar ik de middelste van ben. Mijn "vriend" liet mij in de steek en het bleek dat hij nog een vriendin had die ook zwanger van hem was. Ook bleek hij nog officieel verloofd. Tegenover mijn vader heeft hij (schriftelijk) erkend dat hij de vader was van mijn ongeborn kind.

Mijn ouders schakelde de huisarts en de pastoor in, die mij in een tehuis voor ongehuwde moeders lieten plaatsen. Ik was de jongste van de 29 meisjes/vrouwen. Thuis werd er over mijn zwangerschap gezwegen. Mijn zusjes dachten dat ik een studie volgde in Utrecht en dat ik daarom niet naar huis kon komen.

Toen ik 5 maanden was zei de verloskundige dat ik misschien een tweeling kon verwachten, omdat ik erg zwaar was voor 5 maanden. Ik heb in de tijd dat ik daar was gewerkt voor een uitzendbureau om alle kosten te betalen. Er werd druk op mij uitgeoefend om mijn kind af te staan. Ik wilde dat niet, maar in die tijd (1962) waren er in Nederland geen sociale voorzieningen, geen mogelijkheid om je kind ergens onder te brengen als je moest gaan werken als je niet iemand (familie) had die je kon helpen. Door de Kinderbescherming, en psychologen werd de druk steeds meer om mijn kind af te staan. Daarbij kwam het dat mijn moeder dat ook wilde. Ik was nog jong en zou beslist nog wel kinderen krijgen. Uiteindelijk heb ik mijn dochter afgestaan. Wel mocht ik haar wel een geboortenaam geven.

De adoptieouders konden haar pas officieel adopteren als ik 21 was. Toen mijn dochter 1 jaar was werd zij geplaatst bij haar adoptieouders en een kleine 2 jaar later kreeg zij een (adoptie) zusje.

Toen ik 18 was heb ik alsnog geprobeerd mijn dochter terug te halen. Ik werd door de officiële instanties tegengewerkt. Het getrek aan mijn kind, het verdriet dat de adoptieouders zouden hebben en de tegenwerking hebben mij uiteindelijk murw gemaakt, zodat ik haar uiteindelijk met rust heb gelaten. Dit in het belang van mijn dochter. Zij en haar ouders hebben nooit geweten dat ik die poging heb gedaan.

Op mijn 24ste leerde ik mijn huidige man kennen, die 2 zoons had uit een vorig huwelijk. De jongste kwam met 14 jaar bij ons. De oudste bleef bij zijn moeder. Na een half jaar kwam een vriend van de jongste zoon eveneens bij ons, zodat ik stief/pleegmoeder werd. Zelf heb ik na mijn dochter geen kinderen meer gekregen.

Uiteindelijk ben ik naar mijn dochter gaan zoeken, omdat ik wilde weten of zij goed was terecht gekomen, gelukkig was en of zij het mij kwalijk nam dat ik haar had afgestaan. (Kinderbescherming zou mij op de hoogte houden, wat zij niet deden.) Mijn dochter bleek al jong te zijn getrouwd en een zoon te hebben, zodat ik ook grootmoeder was. In het begin was het heel heftig. Nu is alles in rustiger vaarwater gekomen en hebben wij goed contact. Biologisch ben ik haar moeder, maar haar adoptiemoeder is haar moeder.

Geen enkele moeder doet graag afstand van haar kind, dat doet zij alleen maar in het belang van haar kind(eren) om het een goede toekomst te geven.

Mijn dochter is een evenwichtig mens geworden en daar dank ik haar (adoptie) ouders voor, dat zij haar de toekomst hebben gegeven, die ik niet kon geven. Ik ben trots en blij met haar.

Greet – adoptiemoeder

In 1996 kwamen onze twee kinderen, toen 3 en 7 jaar oud, aan in België. Ze zijn broers, en komen allebei uit hetzelfde, toen nog Zairese gezin. Wij kennen naam en toenaam van de geboorteouders, omdat we het geluk hadden dat onze oudste zoon oud genoeg was om het te kunnen vertellen, zodra hij Nederlands kon. Wij kregen namen van 2 broers en 2 zussen te horen, en gruwelijke verhalen uit de oorlogssituatie waaruit zij kwamen. Al deze informatie, die van wezenlijk belang is voor hun ontwikkeling, werd achteraf gecheckt en bevestigd door contact met de coördinator van een adoptiedienst in Congo. Sinds 1 jaar na de aankomst van de kinderen, hebben wij een regelmatig contact met de geboorteouders, door uitwisseling van brieven en foto's.

Het geboortegzin van onze kinderen heeft een plaats in ons leven. Deze mensen hebben namen en gezichten. Wij vertalen voor onze kinderen, de brieven uit Congo. Dan weten ze pas echt hoe het met hun familie ginder gaat. Zij weten op wie zij lijken, zij hoeven zich geen onnodige zorgen te maken over hun broers, zussen en familie. En als ze zich zorgen maken over honger of ziekte, kunnen we er tenminste iets zinnigs over zeggen. Deze informatie hebben zij nodig om te kunnen opgroeien tot evenwichtige mensen.

Ik ken adoptiegezinnen die jaloers zijn op wat wij hebben. Zoveel adoptieouders snakken ernaar een antwoord te kunnen geven op vragen als: waarom ben ik afgestaan? Op wie lijk ik? Hielden ze wel van mij? Kan ik hen ooit terugvinden?

Dit zijn vragen die adoptiekinderen vaak niet durven stellen om hun ouders niet te kwetsen. Dit zijn zaken waarover de ouders zélf niet kunnen beginnen omdat ze niets weten en omdat ze hun kinderen ook niets willen wijsmaken.

En nee, er gaat niets bedreigends van uit, om contact met de geboortefamilie te hebben. In tegendeel, het helpt ons, om regelmatig over 'de rest van de familie' te praten, met naam en toenaam. Zo kunnen we de kinderen helpen om alles beter te begrijpen, zo kunnen we hen geruststellen.

Voor mij kan een adoptie pas echt goed en evenwichtig verlopen als alle betrokkenen van de adoptiedriehoek met respect en evenveel zorg worden behandeld.